



Кн. 9.

Ноември, 1920 г.

Год. V.

СИРОМАХКИНЯ.

Още зима не минува,
Силенъ вѣтръ вѣе съ бясъ,
Малки-Съчко злѣ върлува,
Камъкъ пука се отъ мразъ;
Въ улицитѣ запусѣли
Лежатъ снѣгове дебели.

Всичко нѣмо и се крий,
Само вѣлкѣ понѣвга вий.

Тамъ край село безъ ограда
Малка кжша се крѣпи
Срѣдъ отколешна грамада,
Всичко около ѝ спи.
Вжтрѣ майка е клетница
И двѣ мѣнички дѣчица,

Блѣдни, голи, въ тѣменъ кжтъ
Трѣпнатъ, охкатъ и мѣлчатъ.

Три напрашени полици,
Ледни зидове катъ мразъ,
Двѣ-три спукани паници,
Вѣхтъ единъ иконостасъ;
Една хурка безъ кждѣля,
Една скжсана постеля,

Дѣ стояха плачешкомъ —
Ето скудния имъ домъ.